

Det spiller ikke så lidt på begrebet voldsoffer, hvilket jo altid af gode grunde påkalder medlidenhed og medfølelse; og med rette selvsagt, men dermed er alt jo ikke sagt. F.eks. kunne man også i forbindelse med begrebet voldsoffer lægge vægt på at begrænse volden i samfundet ved hjælp af strengere straffe for vold.

En sådan stramning fandt som bekendt sted med lov nr. 380 af den 6. juni 2002. Den var i allerhøjeste grad påkrævet, fordi alt for mange voldsmand hidtil havde fået lov til at slippe alt for billigt.

Men der var, så vidt jeg husker, ikke enstemmig opbakning til den nødvendige skærpelse af straffen for vold. Der var, så vidt jeg husker, adskillige af partierne her i salen, som stemte imod, sågar også det parti, der nu er besjælet af så stor omsorg for voldsopførelse. Jeg skal ikke nægte, at en sådan stemmeafgivning giver et beslutningsforslag som dette en karakter, der reducerer dets seriøsitet.

Hvis det virkelig er forsøget på at afhjælpe volden, der er tale om, må man selvsagt også tage forholdsregler imod dem, der begår volden. Det er smukt at hjælpe ofrene, men der er ikke voldsopførelse, hvis der ikke er voldsmand. Det er og bliver disse, som lovgivningen må tage sigte på at stække.

Det betyder naturligvis ikke, at ofrene derfor skal tilsidesættes. De ulykkelige, der bliver ramt og kvæstet af voldsmandene, har krav på al mulig hjælp og støtte, men jeg må tilstå, at i den form for støtte, som dette beslutningsforslag vil have vedtaget, er der en tone, som skurrer i mine øren.

Det forekommer mig, at behandlersamfundets skikkelse er for tydelig. Den højst professionelle hjælp, som forslagsstillerne ønsker, reducerer ofrene på en måde, som vi i hvert tilfælde ikke bryder os om.

Det er jo blevet på mode at tænke i begrebet offer. Idet man udnævner andre til at være ofre, udnævner man nemlig sig selv til at være deres hjælpere eller behandlere, og således er der alt for ofte magt med i spillet. Man bliver magtfuld ved at kunne hjælpe. Man får magt, når man sætter sig på behandlerens høje hest over for ofrene.

Denne magtbevidste tone er tydelig i bemærkningerne til forslaget, hvor offerets såkaldte psykiske problemer trækkes frem igen og igen. Den kommer også frem i punkt 1 i forslaget, hvor der kræves, som det hedder »den nødvendige psykologhjælp straks«.

Men skal det stakkels offer dog ikke først ønske sig psykologhjælpen? Er det i det hele taget ikke rimeligt at lade den fornødne hjælp afhænge af offerets egen afgørelse? Eller skal offeret i sin egenskab af offer reduceres til kun at være en behandlingsgenstand?

Vi er ikke i tvivl om, at forslagsstillerne vil afvise vore betænkeligheder med en henvisning til, at også voldsmandene er en slags ofre, der skal behandles. Men en sådan argumentation eller tankegang understreger jo kun det perspektiv, som hele beslutningsforslaget har.

Vi siger nej til dets udgangspunkt og forudsætninger, idet vi dog ikke derved vil afvise, at der kan være rimelige ting i forslaget, bl.a. ønsket om, at sager ved Erstatningsnævnet skal kunne afgøres andre steder end i København. Ikke blot er der grund til at sørge for en kortere behandlingstid, der er også grund til at ønske sagerne afgjort ude i landet, nærmere ved ofrenes hjemsted. På sådanne punkter vil vi opfordre justitsministeren til at læse forslaget opmærksomt.

Men forslagets umiskendelige tone af behandlersamfund og professionalisering af menneskelige og psykiske forhold samt forslagsstillerens afvisning af skærpede straffe til voldsmand betyder, at vi ikke ønsker at støtte dette beslutningsforslag, men ønsker den bedst mulige hjælp til voldsopførelse gennemført under andre signaler.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg undskylder, det var en lille smule overraskende for mig, at jeg var i ordførerrækken på nuværende tidspunkt. Man kunne godt have forestillet sig, at der hos nogle partier var en større interesse for denne sag. Det er der åbenbart ikke.

Kl. 18.35

Men det er der naturligvis hos Enhedslisten. Jeg skal på Enhedslistens ordførers vegne, som desværre er forhindret i at være til stede, sige, at der jo er et stort behov for at hjælpe voldsopførelse bedre, end det er tilfældet i dag. Det har både forslagsstillerne, SF og Enhedslisten påpeget mange gange i adskillige år og fremsat forslag om, som desværre endnu ikke har vundet flertal.

Retsudvalget fik mange spændende ideer under besøget i Canada sidste år. Ideen om at lade kriminalforsorgen tage sig af ofre, er en af de ideer, som vi bør arbejde videre med. Jeg kan så forstå, at ministeren ikke er særlig lun på den